په زخمونو کې سندرې

ډاکتر ذبیح الله حسن

WWW.SAMSOOR.COM

غزل

راشه چې له زړه په مات اواز څه درته ووایم
نن به د رندانو په انداز څه درته ووایم

ګوتې به د څړیکو د خپل زړه په مراندو کښېږدمه
پټ به د سلګو په ساز څه درته ووایم

زما په لېونتوب کې یې منطق راته کولای دی
نور د خپلې مینې د اعجاز څه درته ووایم

ته به په ترپکو د بلې سر ته راوخېژې
زه به په سرو سترګو لکه باز څه درته ووایم

زه چې شومه ته او ته شوې ورک زما په خیالونو کې
بل د محبت جانانه راز څه درته ووایم

ته یې په کنډو چې تل د خپل ناز کرشمې کړې
زه به د)حسن(د زړه د نیاز څه درته ووایم

غزل

انځور دې مستقبل کړه د تدبیر په آیینه کې
ماضي یوازې ښکاري د تقدیر په آیینه کې

زه ستا مخ ته ولاړ او ژوند زما په تمه ناست دی
الفت کړم د تصویر غوندې اسیر په آیینه کې

لږ غور شه په ارام راته اشنا چې تصویرونه
ګډوډ شي د اوبو د تېز بهیر په آیینه کې

خود وایي به)حسنه(ملامت ستا پر شعرونو
هر عیب چې د تصویر ګڼي تقصیر په آیینه کې

تش نوم یې راته بیا تېر شوی ژوند مخې ته کېږدي
ښکاره لکه د شا چې شي تصویر په آیینه کې

پتنګ غوندې)حسنه(که پرې ځان سېځلی نه شې
خورې کړه رڼاګانې د ضمیر په آیینه کې

غزل

زمونږ که له زخمونو د پرون لمنه ډکه ده
نن مو هم له څړیکو د ژوندون لمنه ډکه ده

ګوره له ګلکڅ نه د ښکلا ، بحر د اوښکو مې
څومره له غورځنګ نه یې د یون لمنه ډکه ده

زړه مې ستا رمه د خاطرو په مخه کړې ده
بیا چې له ټپو نه ددې شپون لمنه ډکه ده

رابه وړي که خدای کول د سولې پتاسې پکې
نن که له سکروټو د پښتون لمنه ډکه ده

ستا که خورې څنې پرېشانۍ په مخه کړې دي
زمونږ هم له سودا نه د جنون لمنه ډکه ده

ډېر به دې پر حُسن د وفا رنګونه وشیندم
لا خو مې د عشق د زړه چاودون لمنه ډکه ده

ډېر دې یې په زړه "حسنه" وخوړل درانه کاڼي
څومره دې لا نوره د بېلتون لمنه ډکه ده

یو شعر

شپه شوه تېره سپيدې وچاودې سحر شو
کيسه زما د زړه چاودون تمامه نه شوه

وې: اوږدې د بېلتون شپې دې چې شي هېرې
راشه نن دې په اوږدو څڼو کې پټ کړم

د حيا پردې به ورو ورو کړمه پورته
کړم خبرې به وړې زړه به مې غټ کړم

غزل

مانــــه يـــې د زړه د پرهرونــــو کیســـــې هیــــرې دي
ستا څنګــه د زړونــو د ټوپونــو کیســـې هیــرې دي

بیــا یــې لــه تنــدي دي کوچېــد لي د الفــت نخښــې
بیــا لــه دې آيينــې د تصــویرونو کیســـې هیــرې دي

بــس دی مــه پوښــتئ د اقتــدار لــه بدمســتانو نــه
دوی نــه د غورځنــګ او بــدلونونو کیســـې هیــرې دي

ســتا د تشــې خېټــې لــه عذابــه، بــه شــي څــه خبــر
دوی چــې اوس د لــوږې د دردونــو کیســـې هیــرې دي

څنګـه بـه شـرير پـر شـرارت باندې څـوک پـړ کانـدي
مــونږ چــې د ضــمير د فریــادونو کیســـې هیــرې دي

دا ده لا خـو وایـم پـه لـوګن وخـت کـې د عشـق غـزل
څوک وايي؟ خوشبو نه د ګلونو کیسې هیرې دي

بــس ده ســـمندره د ژونــد مـــه مــو وېــروه جــذبې
زمــونږ لــه دې څپــو د توپــانونو کیســـې هیــرې دي

وینم دې "حسنه" په هر شعر کې د احساس تصویر
چا وې:؟ له دردونو د زخمونو کیسې هیرې دي

✵

کـه ارام یـې دی د زړه راځنـې وړی
خو سبب مې د ژوندون هم محبت دی

یوه گړۍ مې پخپل ځان پورې حېران کړي
بل ساعت مې مضطرب زړه ته راحت دی

غزل

لېوني چې مې نن بیا د زړه موسم دی
د اشنا د مستانه نظر کرم دی

د بېلتون په جل وهلي بیابان کې
ستا د خیال د څڼو سیوری مې همدم دی

تور د عشق به مې له عشقه زړه تور نه کړي
چې هر دم راسره ستا د حُسن دم دی

چې په برخه د موږک شوه شپه د ژرندې
نو بیا چا وې: چې حاکم د کابل ګرم دی

خوشحالي مې د زړه کور ته راتلی نه شي
دروازې ته یې د مینې غم اړم دی

په رنګونو د لفظونو کې مې ډوب کړ
نور مې تش د زړه له وینو نه قلم دی

اتڼچیان یې د یادونو ورته ناڅي
بیا رایاد یې د خبرو زیر و بم دی

فرښتو یې تخیل دی لمسولی
هر غزل چې د "حسن" صنم صنم دی

✵

څو شېبې مو چې د اوښکو باران تم شي
د سندرو قاتلان چېړې راواخلي

مونږ چې کله هم قلم ته گوتې وروړو
زمونږ د پوهې دښمنان چېړې راواخلي

غزل

پـه سندرو کې بـه ورک یم پـه سلګو کې بـه مې غـواړې
لتـهـوې بــه بهـارونــه پــه وږمــو کــې بــه مــې غــواړې

پـه نیلیِ د خیـال بـه درومې، پـه زړه مـوړ بـه یې لـه حالـه
د وختونـو پـه لـوټ شـوو قـافلو کې بـه مې غـواړې

لکـه خوب دومـره نـږدې چې درتـه نـه یـم بې قـرار یې
ګوره ژوند دی نو تر کومه پـه لېمو کې بـه مې غـواړې

سـندریز خـوب بـه د مینـې نیمـه شـپه یـې پـاڅولی
د ربـاب پـردې بـه سـپړې پـه نغمـو کـې بـه مې غـواړې

د مَېنــو د مچکــو ، انګــازې د خــرپ بــه اورې
له ګلاب بـه کړې پوښتنه پـه خوشبو کې بـه مې غـواړې

زه "حسـن" بـه درنـه ورک یـم، زړه د هـر مَـېن بـه سـپړې
پلټـې بـه یـې دردونـه پـه زخمـو کـې بـه مـې غـواړې

غزل

دا په ثواب که په گناه مینه خوره وره شوه
خدایه نن بیا مې په ښکلا مینه خوره وره شوه

په خوله د شمعې د مزار مې کړئ خبر که مړوم
چې په وطن لکه رڼا مینه خوره وره شوه

احساس مې وتراشل ترې یاره د شعرونو غمې
په کاڼي زړه مې چې د تا مینه خوره وره شوه

هره وینا د خلکو نیسم د موسکا په غېږ کې
ماته د تورو په معنا مینه خوره وره شوه

دا دی ادا مې کړ د تا د حُسن قرض جانانه
ستا چې په ناز او په ادا مینه خوره وره شوه

اوس یې نو وکاږئ په منځ کې په اسمان کې کرښه
اغیارو بیا په پښتونخوا مینه خوره وره شوه

ستا خو بد لېږي ارزوگانې دم په دم جانانه
زما خو په هره تمنا مینه خوره وره شوه

اغوندي ساندې د "حسن" هم سندريزې جامې
خدايزده په شعر يې چې د چا مينه خوره وره شوه

شي د رپسې به ډېر ساړه اسويلي
د مخ پانوس کې سره لمبه گرځوې

خامه جينۍ يې په دې نه پوهېږي
خامه خولگۍ په پخه شپه گرځوې

غزل

ویارې که ته په دې ذلت په ډاګه
زمونږ خو خوښ دی بغاوت په ډاګه

په شنو ډالرو یې زړه وپړسېدو
اوس چې اقرار کړي د رشوت په ډاګه

وایي ژغورم خو دې له یوه ګاونډي
په بل دې پلورم که عزت په ډاګه

پرون یې بېرو کې ریال ټولول
نن د شېطان کړي عبادت په ډاګه

د غلا له خونده یې بې برخې نه یو
بس کله کله کړو الفت په ډاګه

مونږ محبت په خوله راوړلی نه شو
دوی څنګه کړي دومره نفرت په ډاګه

پرون دې وې: غم دې په اوښکو وینځم
نن مې د سر اخلې قیمت په ډاګه

"حسن" د زړه په اور شیندلې وینې
بس دی نور وایي حقیقت په ډاګه

مخ ته ور واغوندې جامې د موسکا
خو دې له سترګو پټې اوښکې درومي

ما درته وې: ناز دې په سترګو مه کړه
له غټو سترګو غټې اوښکې درومي

غزل

زړه درکوم زړه درنه غواړم درځم
نور مې له خپله ځانه لاړم درځم

د بېرته ګ په اراده نه درځم
لار د راتګ راپسې نغاړم درځم

چې د تلو غم ته اوښکې پاتې نه شي
نن په راتلو درسره ژاړم درځم

څوک دې ښکلا یاره لوستلی نه شي
د مینې ژبه کې دې ژباړم درځم

ډېر مې د هجر په یخنۍ وخوړې
تودو مچکو کې دې نغاړم درځم

نوم د "حسن" دې شي موسکا په شونډو
په پښتنه حیا دې ویاړم درځم

غزل

نن بیا درته د سترګو پښتنو اوښکې دروړم
محفل ته لکه شمه په لمبو اوښکې دروړم

اوربې به د لفظونو پرې درنې غوندې شي یاره
کیسو ته د بېلتون مې د لېمو اوښکې دروړم

پرده کړي پښتنې دي خو بس ستا دیدن لپاره
تناکو غوندې پټې د زخمو اوښکې دروړم

دا چا وې: چې اسمان وریځې د باد په څپو باردي
دا زه یم د خپل غم په اسویلو اوښکې دروړم

لمانځم به دې لندنه په ژړا د مزدورۍ بیا
درځم درته ډالۍ مې د خولو اوښکې دروړم

پوهېږې پرهرژلي د دردمند په درد "حسنه"
پرهر ته له تناکو د تاکو اوښکې دروړم

غزل

هسې نه ته هم شې بیمار د سترګو
دومره مې مه اخله ازار د سترګو

د ژوند له ټولو منډو تررو ځنې
تش راته پاتې شو غبار د سترګو

په طبیب ذهن مې چاره نه کېږي
زړه رانه واخیستو مهار د سترګو

چې اوبه هم څښو د مارغانو غوندې
له ویرې هر لور ته کړو څار د سترګو

انکار د خولې نه یې وي ټینګ ملګرو
د پښتنو پېغلو اقرار د سترګو

نن پرې راځي د نظارې ناوې یې
اوښکې شیندم ورته په لار د سترګو

اوس یې هر چا ته اړولی نه شم
چا رانه وړی دی اختیار د سترګو

"حسنه" ګرځي پکې پېغلې هيلې
په اوښکو شين ساته ګلزار د سترګو

پيروي په پټو سترګو جهالت وي
بې شعوره د عمل تکرار عادت وي

معرفت چې ترې د خدای ترلاسه نشي
هسې لمونځ روژه بې روحه عبادت وي

غزل

جوړ کړم له يادونو د جانان تصوير په سترګو کې
اوښکې ظالمانې يې کړي وران تصوير په سترګو کې

بیا به مې ولاړه د یادونو آیینو ته وي
بیا مې چې غږېږي یو حېران تصویر په سترګو کې

ما هم غزلیز د غزلتورو په رنګونو کړ
تا چې رابښکاره کړو د رومان تصویر په سترګو کې

ته وا چې باران په شنه اسمان اوري چې وخاندې
اوښکې دې چې جوړ کړې د باران تصویر په سترګو کې

ګوټ پسې کړم ګوټ تنده د مینې مې ماتېږي نه
راشي د مالګین حُسن میزبان تصویر په سترګو کې

څرېکې د نظر د پرهرونو مې خُمارې شوې
وینې دې جانانه د درمان تصویر په سترګو کې

نور یې پېغلتوب په پښتنه تقوا بې سبکه دی
وایي یې د مینې د ارمان تصویر په سترګو کې

نن که بې وسې لاس د پښتون پر خوله نیولی دی
وینم یې "حسنه" د توپان تصویر په سترګو کې

✵

چېرته توپان راوچت کړی وي سر
ټوله فضا چې شي له شوره ډکه

خود به يې خېژي سرې لمبې له خولې نه
د چا سينه چې وي له اوره ډکه

غزل

نن دې په سرو شونډو پرونۍ خبرې چېړته دي
وايه ستا د مينې لېونۍ خبرې چېړته دي

وختل تر زړه مې د بېلتون د خاموشۍ ازغي
ستا د پسرلي حُسن غوټۍ خبرې چېړته دي

زما د زړه بيديا به يې جارو چې په نغمو کړله
اوس دې هاغه مستې بوړبوکۍ خبرې چېړته دي

ښنګه به يې مار د پېغلتوب په نڅا راولم
نور مې په غزل کې د مستۍ خبرې چېړته دي

زما به چې د شين زړه په ورشو کې په ټوپونو وې
هغه ستا بې باکې غرڅنۍ خبرې چېړته دي

پو به يې لمبې چې په رګونو د "حسن" کې کړې
ستا د پېغلتوب هغه سپرغۍ خبرې چېړته دي

کابله ثنګه درشم؟

خواږه یاران رانه په وار وار پوښتي
چې کابل جان ته، ته راځې ولې نه؟
د پردیسۍ خزان وهلی روح دې
ددې ګلشن په باد مینځې ولې نه؟

دوی مهربان دي لوریینه لري
زه هم ډېر ستړی یم منزل لټوم
لکه ورک وری له موره ګرځم پسې
د هر یو ښار غېږ کې کابل لټوم

خو ورته وایم چو په خوله به ثه کړم
خوږه پښتو به مې کنځله ګڼي
انګرېزي سوټ به اغوستل نه غواړم
خړه جامه به مې شډله ګڼي

را نه هویت به په خپل کور کې پوښتي
په هره لار به قاتلان ولاړ وي
بوی به ترې راشي د افغان د وینو
لا به په سرو غوښو لېوان ولاړ وي

ما خو په بل شان وو کابل لیدلی
ها د موسکا او محبت ټاټوبی
خدایږده د چا نظر ایرې ایرې کړو
هاغه د پوهې او اهلیت ټاټوبی

اوس پرې راټول دي د نړۍ ټپوسان
له شمله ورو نه خالي پاتې دي
ها په اسیا کې د بازانو وطن
له سترګورو نه خالي پاتې دي

دې انقلاب ځپلي ښار ته چې ځې
په زورواکۍ به چارواکۍ ته رسې
لاس به دې ښه له خپلواکۍ نه مینځې
ځان به پلورې بیا به څوکۍ ته رسې

داسې بدل شو غل یې مول نه وهي

گرځي په سوټ يا په پوځي جامو کې
اوس تښتوونکي بنديان غره ته نه وړي
اوس يې ساتي د وزارت کوټو کې

نه چوپ کېدی شم نه نانداري وهلی
د تجاوز له وکيلانو سره
ساده سړی يم معامله نه شم کړی
د واکداری له مداريانو سره

نو ای ! ملګرو دې مقتل ته نه ځم
چې چېرته کونډه چېرته وينم بوره
څوک پر صليب د جمهوريت ځوړند دي
د چا سر غوڅ دی د جهاد په توره

ډېر معذرت غواړم درتللی نه شم
دا د وحشت ځنګل زغملی نه شم
د قام د لوټ تماشه نه شم ليدی
لغړ بدن نور ويلولی نه شم

غزل

نن بیا دې چې په شونډو بهانې راوړې دي
له میو نه دې تشې پیمانې راوړې دي

پروا مه کړه اشنا ستا د وصال هرې ګړۍ ته
په موتې کې د زړه مې زمانې راوړې دي

حضور ته دې جانانه بې سینګاره نه راځم
هر تار کې د ګرېوان مې دُردانې راوړې دي

اوس خود به بار وو د خر سېلاب په اوږو کړې
ناوې ته مو ملګرو آشیانې راوړې دي

دا زړې مې د څړیکو دي په وینو تو کېدلي
په شعر کې مې چې کومې ترانې راوړې دي

نور مه څاره د حُسن تماشې ته د چا سترګې
"حسن" در ته د مینې خزانې راوړې دي

غزل

څوک به کړي د عشق کيسه زه به درياد شم
شي حواس به دې لمبه زه به درياد شم

په تصوير مې که د وخت دوړې خورې شوې
مخ ته ونيسه آيينه زه به درياد شم

کوم ماښوم به په خندا محفل ته درشي
درته کړي به اشاره زه به درياد شم

په ناخوالو به د ورځې ځان غلط کړې
خو خوره چې شي تياره زه به درياد شم

مورکۍ به دې پوښتي سبب د اوښکو
ورته پياز به کړې پلمه زه به درياد شم

ناڅاپي به له همزولو شي اوچته
لاس به کېږدي په سينه زه به درياد شم

غزل

د ځوانۍ په هنگامو کې درته راغلم
لاس دې راکړه په تیارو کې درته راغلم

تاو پټې رانه گلپاڼې د رخسار کړه
لکه اوښکې په ازغو کې درته راغلم

که هر څو وم بې باکۍ په مخه کړی
د حیا په بدرگو کې درته راغلم

د لندو شونډو په غېږ کې مې درتینگ کړه
د الفت په سرو لمبو کې درته راغلم

تول رازونه مې د زړه پکې ښکاریږي
د سندرو په جامو کې درته راغلم

د سرور په مسرت کې به دې ډوب کړم
د غزل په پیمانو کې درته راغلم

وې: "حسنه" ته او خدای چې څنگه ښکارم
ستا د شعر په آیینو کې درته راغلم

✵

الـــوتلی یـــې د غـــم لـــه ډاره رنـــګ دی
دا مـــې وینـــې دي چـــې بیـــا څـــاڅي لـــه سـترګو

دوه خوبونـــــه پکـــــې نـــــه ځـــــا یېږي یـــــاره
چې مـې خـوب سـتا پـه راتـګ پـاڅي لـه سـترګو

✵

تـــه چـــې د دښـــمن ترجمـــاني کـــوې
څنګـــه بیـــا دعـــوه د شـــاعري کـــوې

اوراو اوبـــه یـــاره یـــو ځـــای کېـــږي نـــه
یـــا بـــه شـــاعري یـــا غلامـــي کـــوې

غزل

څه دې په زړه اوري په ما گرانه ! راته ووایه
مړې اوښکې دې څې ولې جانانه ! راته ووایه

راکړه راته زړه زه به حواس په واک کې ورکړمه
گرانه دا سودا ده که ارزانه ! راته ووایه

څومره مې د زړه غمونه نور ځوبول غواړې
ووایه د سرو اوښکو بارانه ! راته ووایه

زړه زما نور څه وو خو بس کور وو د هر چا د غم
ولې دې کړه دا جونگړه ورانه ! راته ووایه

څوک چې درته وړاندې شي په پټو سترگو شې پسې
څو به لار ته نه گورې افغانه ! راته ووایه

ډېرې مو تر پښو د وچو هیلو پاڼې خاورې کړې
څه غواړې لا نور د جنگ خزانه ! راته ووایه

نه دې درنوم د روح اوږې په محبت ډېرې
شوې که کله هم یاره ستومانه ! راته ووایه

وژنـم بـه شـعور يـا بـه د هـر درد هرکلـی کـوم
کـوم يـو بـه "حسـنه" وي اسـانه ! راتـه ووايـه

✸

بـس چـاره يـې سـتا وي بېلـه زمـا بېلـه
چـې لـه غمـه شـو بـې تابـه مـونږه دواړه

زه لېمـې کـړم لـه رنـو اوبـو نـه تشـې
تـه جـام واړوې د سـرو اوبـو پـه غـاړه

غزل

ما له مودو دې کتل لار ته ګلې سترې مۀ شې
راځه راځه مې د زړه ښار ته ګلې سترې مۀ شې

شکر د روح بلبل دې راوړه اخېر ځاله ورته
زما خوشبو د غزلزار ته ګلې سترې مۀ شې

زما پر جنون خو د ځوانۍ خاورې د زړه واوښتې
بیا هم راځې که دې مزار ته ګلې سترې مۀ شې

بیا په وزرو د تیارو خیال ته راوالوتلې
په نیمو شپو د زړه ازار ته ګلې سترې مۀ شې

کړې په نغمو کې له ګړنګ د رالوېدلو کیسه
غوږ شه د اوښکو مې ابشار ته ګلې سترې مۀ شې

غوټې یې خلاصې کړم په غاښ که په بې صبره ګوتو
ښکلا دې راوړه چې دیدار ته ګلې سترې مۀ شې

بیا دې ځولۍ چې د موسکا ډکه پر شونډو راوړه
څه دې راوړي "حسن" یار ته ګلې سترې مۀ شې

یو شعر

اوس "حسنه" نه منې خو وخت به راشي
کړي بدن به دې قانع چې لاړې زوړ شوې

یو شعر

راځه پرې ومینځو د زړونو خیرې
ته دې کوزه زه به پیاله راواخلم

غزل

لمر او باران غبرګ په غبرګ کېدل چې ته مې ولیدې
ما چې په خندا کې هم ژړل چې ته مې ولیدې

تش د زړه درزا کـه وای خو ما بـه پټه کړې وای
تول غړي د تن مې رپېدل چې ته مې ولیدې

ستا نوي انځور ته مې لېمو کې ځای پیدا نه کړ
تول پکې زاړه راغړېدل چې ته مې ولیدې

زړه کې مې چڼلې درته نن ډېرې خبرې وې
خولې ته مې کولپونه ولوېدل چې ته مې ولیدې

څومره مې ژور ژور کاته په نه کتو کې وو
ما چې ستا په لور نه درکتل چې ته مې ولیدې

ډېر مې تصویرونه د "حسن" په تصور کې وو
تول له دې آیینې وکوچېدل چې ته مې ولیدې

غزل

تـه بـه تـوکـې کـړې یـاره کیسـې بـه تـرې نـه جـوړې شـي
مــه راوړه لاســونه تماشــې بــه تــرې نــه جــوړې شــي

نــور مــې پــه ایــرو کــې د حســرت لاســونه مــه وهــه
سـا بـه پـکـې پـو کـړې تـلوسـې بـه تـرې نـه جـوړې شـي

څـه مـې د سـلګیو پـه انګـار د اوښـکو تیـل شـیندي
پربېږده چې ایرې شي سرې لمبې به ترې نه جوړې شي

نــن کــه درتــه ســپکه د ضــمیر ملامتیــا ښــکاري
یــاد لــره ظالمــه ! زولنــې بــه تــرې نــه جــوړې شــي

مــه مرور یـږه نــور مــې ځــای نشــته پــه ډک زړه کــې
تـه بـه کـوې نـاز خـو فـاصـلې بـه تـرې نـه جـوړې شـي

مــه تکــراروه کــړي لوظونــه پــرې "حســنه" بیــا
پـام کـړه وارخطـا بـه شـي پلمـې بـه تـرې نـه جـوړې شـي

غزل

تـــل غبـــار لـــه ذهنـــه مېـــنځم چـــې ځلانـــد يـــم
خپلـــوم نـــوي فکرونـــه چـــې لا تانـــد يـــم

بيابـــان غونـــدې نصـــيب مـــې دی پـــه برخـــه
چـــې هـــر دم د بوربـــوکۍ غونـــدې هڅانـــد يـــم

لـــه هـــر لفـــظ نـــه مـــې خوشـــبو څـــاڅي د فکـــر
لکـــه گـــل پـــه ســـلو ژبـــو ژبغړانـــد يـــم

کـــه عـــالم مـــې کـــړي چـــوپړ ارام مـــې نشـــته
لکـــه يـــم پـــه دې لـــويۍ کـــې هـــم څپانـــد يـــم

څـــه احســـاس د تنهـــايۍ بـــه کـــړم "حســـنه"
چـــې ملگـــری تـــل د نـــوي انـــد و وانـــد يـــم

غزل

مه شرمېږه یاره د جذبو خبرې پاتې دي
پورته کړه بانه د پښتنو خبرې پاتې دي

نشم شرنګولی د لندن د مېخانو پیالې
زما خو په غوږو کې د بنګړو خبرې پاتې دي

ما ورته ځولۍ د زړه تښاکې ویرې کړې دي
څو مره دې لا نورې د سلګو خبرې پاتې دي

نه شم درکتی نه غږېدی شم خوله مې وچه ده
ډېرې مې په زړه او په لېمو خبرې پاتې دي

شور به شي غوغا به شي که خوله یې هم ګنډلې وي
لا خو د "حسن" د زولنو خبرې پاتې دي

غزل

غم دې چې نه وي په دردونو کې به څه پاتې شي
زما د زړه په کندړونو کې به څه پاتې شي

خدای دې لرې زمونږ د مینې درد اشنا کنه نو
ستا په غرور زمونږ په زخمونو کې به څه پاتې شي

خپلوا که ژوند مو سرمایه ده که مو دا هم بابلود
زمونږ د تاریخ په کتابونو کې به څه پاتې شي

ژوند مې ستا مینې گلورین کړو یاره ته چې نه یې
د دې چمن په سرو گلونو کې به څه پاتې شي

ښه ده ناخوالې دې احساس تخنوي دا که نه وي
"حسنه" ستا په غزلونو کې به څه پاتې شي

غزل

زمونږ سمندر ژوند باد و باران ته غوړولې غېږ
مونږ لکه ساحل چې هر توپان ته غوړولې غېږ

پوچ ذهن کې زیږي د مذهب او د توکم توپیر
مونږ د ژوند پړاو کې بس انسان ته غوړولې غېږ

سپک مې ګوندې درد لکه تناکې شي پر سرو اوښکو
تل مې چې اوښکن غوندې دوران ته غوړولې غېږ

پاتې یې د پلونو راته نخښې شي دوی وړاندې ځي
مونږه لکه لاره هر کاروان ته غوړولې غېږ

ژوند د ارزوګانو په تکمیل شي بیابان غوندې
ما ځکه تراوسه تش ارمان ته غوړولې غېږ

دا مسلک د مینې هم "حسنه" درجې لري
څوک یې مینه غواړي چا جانان ته غوړولې غېږ

غزل

برند به ورته ګوري په سلګو خبرې نه کېږي
نه کېږي ظالم ته په جرګو خبرې نه کېږي

راشه په مچکو چې د زړونو غوټې وسپړو
ټول عمر خو یاره په لېمو خبرې نه کېږي

چې د غره پښتون وي خو چې کله ښار ته مخه کړي
هېڅ ورسره نور بیا په پښتو خبرې نه کېږي

وار و کړه زاهده ! په قسم چې غږ دې نه اورم
شرنګ کې د پیالو خو د توبو خبرې نه کېږي

راشه چې د لمس په حس کړو ماتې د مودو تندې
هسې هم په یوه شپه کې د شپو خبرې نه کېږي

بیا به د خنجر ژبه راباسي په دې وخت پسې
بل رنګ ورسره د پښتنو خبرې نه کېږي

کېنه چې دمه دې بوږنېدلې تلوسې کړمه
یاره په راتلو کې خو د تلو خبرې نه کېږي

روح ته دې ورزده کړه د خپل وریت احساس د سوز ژبه
تش په خوله "حسنه" د جذبو خبرې نه کېږي

✵

بې له تا یې له بل کار نه لاس اخیستی
لکه نیت چې مسافر وکړي وطن ته

له طبیب نه خلک چا دي منع کړي
په پلمه د ناروغۍ ورشه "حسن" ته

غزل

اوربل غوندې چې ستا مو پرېشانه زندګي ده
ښکارېږي چې له مونږه پښېمانه زندګي ده

یو پېټی د غربت دی چې له وخت سره درنېږي
بل بار مو په اوږو دا سرګردانه زندګي ده

فکرونو کې مې شور دی اندېښنې مې دې کړې ستړې
جانانه بې له تانه ډېره ګرانه زندګي ده

یو پت دی یو پښتون دی بل ازغي د وخت د جبر
بل دشته د غربت ده او ستومانه زندګي ده

درزا زمونږ د زړونو ده ښکالو د وخت، تیرېږي
د اوس لاس کې ګړۍ زمونږ جانانه زندګي ده

بس ستا دا ورانه مینه ده چې اوس هم پکې خاندو
کنه زمونږه نوره څومره ورانه زندګي ده

حېران یم چې به څنګه راکې بیا ساه ننوځي
په مونږ پورې خو دلته هم حېرانه زندګي ده

مـونږ خپلـه پـه غیـرت او پـه پښـتو ده ګرانـه کـړې
چـې تیـټ سـر پکـې ګرځـې بیـا اسـانه زنـدګي ده

د خولې به یوه معـافي یې پـه سلګونو مـړي معاف شي
نــن بیـــا د پښــــتنو څـــومره ارزانـــه زنـــدګي ده

ډیـوې مـې د احسـاس پـه مـړې کېـدو دي تروږمـۍ ده
"حســـنه" څـــومره پـــاتې دې ناځوانـــه زنـــدګي ده

یو شعر
پـــه لتـــون کـــې د ســـایل دي ســـرګردانه
پیرزوینـــې یـــې خـــورې پـــه بحـــرو بـــردي

یو شعر
پـــه بیـــدیا د زړه مـــې ویـــړې کـــړې غزلـــې
قافلـــــه د غزالانـــــو پـــــرې تیرېـــــږي

غزل

پیـدا مــې سـتړې مینـې کړلــه لار پــه آیینـه کـې
ښـکاره یـې شـو انځـور سـتا د رخسـار پـه آیینـه کـې

امید هم رانه لاړو بس شو پاتې ستا نظر ته
یو زه او بل مې درد د انتظار په آیینه کې

توپان د پېغلتوب چې پکې څنډ وهلې څمې
په هر طرف یې خور کړ انتشار په آیینه کې

بدل که مې یو غم شو په غمونو زړه چې مات شو
نو څه خو تصویرونه شول کتار په آیینه کې

په ډک محفل کې څه گورې په ځیر ځیر زما مخ ته
بربنډ به دې د مینې شي اسرار په آیینه کې

چې سره شوه له حیا ما هم کړې برندې سترگې ټیټې
نقاش شوم د رنگونو د اظهار په آیینه کې

ښکلا چې پکې گوري او پردېس "حسن" وریاد شي
په سوړ اسویلي جوړ کاندي غبار په آیینه کې

پر خپلوانو چې هم پېټې شي نور څه وي
خو بس ووځي څو پوکي د سالمه مړه نه

د حُباب غوندې به وچوي "حسنه"
د لويي هوس دې وباسه له زړه نه

لړ مو پرېږده چې خپل غم پکې راټول کړو
زمونږ سترګو دي د نم لمنې ويړې

ستا د ظلم روايات که لا ژوندي دي
ورته مونږ هم دي د زغم لمنې ويړې

غزل

زړه ته مې راشي پخوانۍ خبرې
چې چېرته واورم د مستۍ خبرې

هم به کړي تا هم به کړي ما لوخړه
بس د تعصب به کړو سپرغۍ خبرې

ته دې فارسي زه به پښتو وایمه
خو کړو به یاره افغانۍ خبرې

په نیمه شپه دې ورته وروستلم
تا چې ماښام کړې د سپوږمۍ خبرې

ترېنه گلونه مې پر زړه غوړېږي
په ناز چې کړې راته غوټۍ خبرې

د شاعرۍ کافر کمال ته گوره
له خولې مې باسي د ځوانۍ خبرې

هسې بړاس باسم د زړه "حسنه"
اوري مې څوک؟ دا لېونۍ خبرې

جوړه شوې له سلگيو او غوغا ده
نا اشنا چې ورسره ټوله دنيا ده

زړه د مور غواړي هر څوک نه پرې پوهېږي
زمونږ پر خوله باندې لا ژبه د ژړا ده

له ولس نه په لوړ فکر راټوکېږي
خو پر مونږ راتپل شوي رهبران دي

دا هم جبر د حالاتو دی "حسنه"
دا په فکر ماشومان چې مو مشران دي

غزل

دا کسي او بانه دې کړي خبرې په لېمو کې
که تورې تو تکۍ وهي وزرې په لېمو کې

هر څو که مو سا تنګه وه د ساندو په موسم کې
پاللي مو په سرو اوښکو سندرې په لېمو کې

نظر به مې پروا د تغافل د غشو څه کړي؟
اغوستې يې د اوښکو چې دي زغرې په لېمو کې

زرې زرې مو کړلې مرغلرې په لېمو کې
چې پيل مو د مينې کړې ډغرې په لېمو کې

نظر چې مې ډاډه په کږلېچونو کې د ناز ځي
د اوښکو ورسره درومي لښکرې په لېمو کې

له څه نه به دې حُسن پنځولې دومره لوړې
که نه واى د "حسن" د عشق ژورې په لېمو کې

غزل

مجبور یم له فطرته د ذلت په لاره نه ځم
پښتون یم له پښتو د بغاوت په لاره نه ځم

نری د صراط پُل شو د الفت په لاره نه ځم
جانانه ستا د حُسن د قیامت په لاره نه ځم

چې تا ته شي محل او په ما رنګ کړي دېوالونه
اشنا درسره نور ددې اخوت په لاره نه ځم

ما پرېږده، ته زېښه کله شراب او کله وینې
په نوم د تمدن دې د وحشت په لاره نه ځم

سرخېل که شوم د مینې نو ته ولې برند راګورې
جنت ته خو به شېخه د نفرت په لاره نه ځم

چې بوخت وم تل "حسنه" د خپل ځان په پېژندنه
اوس هم هغه ملنګ یم د شهرت په لاره نه ځم

غزل

راشه واوره د جرس فغان د اوښکو
درته رامې غلی اشنا کاروان د اوښکو

لا د زړه په سترګو چا نه دی لوستلی
زما د مخ په زېړ کاغذ دیوان د اوښکو

وې: دا اوښکې مرغلرې او ستا غتې زړه؟
ما وې: پروت دی په دې غره کې کان د اوښکو

د هر څاڅکي په آیینه کې یې انځور یې
راشه وګوره زما جهان د اوښکو

ښه راغلاست چې ستا د غم ورنه هېر نشي
په خندا کې هم کوم ګردان د اوښکو

کاشکې ستا څڅېکو ته بل څه راسره وای
درته رامې وور اشنا درمان د اوښکو

د هر زړه په دروازه کې مې ناري کړې
یو مې هم نه کړ پیدا مېزبان د اوښکو

پـــــرې کـــــرم د چـــــا یادونـــــه ورتـــــه ژاړم
غـــــواړي للمـــــه مـــــې د زړه بـــــاران د اوښـــــکو

پـــــه بـــــې درده اشـــــنایانو کـــــې اوســـــېږي
چـــــې لېمـــــې شـــــوې د "حســـــن" زنـــــدان د اوښـــــکو

ځـــــان کـــــړه عـــــادت لـــــه ښـــــویېدلو ســـــره
کلـــــه بـــــه بېرتـــــه ابتـــــدا تـــــه راځـــــې

ژونـــــد کلـــــه وي تـــــګ پـــــه شـــــګلنه لاره
پـــــه مـــــخ چـــــې درومـــــې لـــــږ بـــــه شـــــاته راځـــــې

غزل

ته وا د میو په پیالو کې موسېدل رنګونه
ما چې په ګوتو ستا د شونډو تخنول رنګونه

زما په تګ دي چې تر ډېره ښورول لاسونه
د بوډۍ ټال شوې په هوا دې زنګول رنګونه

پکې نن بیا شفق خوره وه د افق لمنه
ستا په ګلشن کې د رخسار یې ټولول رنګونه

مصور خیال مې جوړوۀ ستا د یادونو تصویر
د زړه زخمونو مې له پاسه پرې شیندل رنګونه

کله خورې کله به یې ټولې کړې په سپین مخ څڼې
سترګو که جنګ کړو خو لاسونو لوبول رنګونه

هغه شیندل پرې د ګلونو کړمه څنګه انځور
بس په رنګونو کې "حسنه" لمبېدل رنګونه

غزل

یو لمس ته د نظر مې ضرورت لرې کنه
په مړو سترگو کې اوس هم شرارت لرې کنه

راوړي مې مچکو ته پیالو پسې پیالې دي
په تنگه خوله کې دومره سخاوت لرې کنه

تسپې خو د رنه شېخه برېتور وشوکولې
اوس بل کوم یو معیار د عبادت لرې کنه

مونږ توی شو څاڅکي څاڅکي ته له ډک زړه نه اشنا
بیا هم لکه وریېځې شکایت لرې کنه

ورږمه یې کړه راچف زلفې دې څنډ وهه په ناز
څه دم د ناروغانو د الفت لرې کنه

په اوښکو که د زړه د غم وینځل شو نا روا
"حسنه" د شرابو اجازت لرې کنه

غزل

په لار کې به دې تم کړمه شرمېږې خو به نه
لمن به دې راونیسم ډارېږې خو به نه

نور لپه کې د زړه نشم د راز سکروټې وړی
ستا نوم که په خوله راغلی منکرېږې خو به نه

انګار له ډېرې مینې شه په پټه خوله مې سوځه
رسوا مې نه کړې کلی دی لوګېږې خو به نه

لمبې مې د جذبو ځغلي رګونو کې ډارېږم
سپینچکه لکه کوچ یې ویلې کېږې خو به نه

دې زړه کې مې چې ګرځي کنه غم ته ورکړه لاس
دا ښار دی ګنه ګوڼه کې ورکېږې خو به نه

بل جام چې یې د شونډو راته ونیو راپه غوږ شوه
وې: لار کې چې "حسنه" ځې زنګېږې خو به نه

غزل

تا چې په ما باندې رڼا خوره کړه
لکه آیینه ما دې ښکلا خوره کړه

شعر مې د درد ژبه احساس ته ورکړه
لکه شپېلۍ چې مې غوغا خوره کړه

هسې مو یو بل ته تر شا وکتل
خلکو زمونږ د عشق افوا خوره کړه

ځو مره مهین مې شول شاهدل شعرونه
ستا چې اروا پکې معنا خوره کړه

جنون پېرزو کړ زمانې را باندې
ستا محبت پکې سودا خوره کړه

لکه رڼا او اور سرحد نه لرو
په مونږ کې عشق یوه اروا خوره کړه

پکې پرتو او ښکو امین ویلو
"حسن" چې لپه کې دعا خوره کړه

دلته که کامیاب سیاست کول غواړې
تل به د غریب ولس ارزو وژني

هسې څوک دوستي درسره نه پالي
یا به پښتانه یا به پښتو وژني

پرېږده چې اوري مې باران له سترګو
ستا چې بېدیا د زړګي جل وهلې

یو څو سلګۍ مې تر تا راوړې اشنا
نوره دنیا رانه ازل وهلې

د څړیکو په آیینو کې

ته پیدا د ژوند په ورځ یې
لږ ترې لرې ځان کړې غلی
ته وا ډک دې دي لاسونه
پټاسو نه چې ژوند ځان ته
د ماشوم په څېر دربولې
چې د سترګي سا په پلونو
په خندا هره ګړۍ د تا په لوري
درخوځېږي، درلندېږي
ته پابند کله د وخت یې
نه هویت له چا نه پوښتې
نه دې څرک نه دې درک وي
خو ناڅا په کرغېړن مخ
راڅرګند لکه ښامار کړې
په یو چا باندې ورټوپ کړې
لا دې ژوند نه وي لوټلی
لکه برق زهر خواره کړې
په رګونو د سلګونو کې د نورو
په یو وار دې کاشکې یو انسان وژلی
نه دې شکل څوک لیدی شي
نه دې تن شي لمس کولای
نه ښکالو دې د قدم څوک اوریدی شي

بیا هم یو جهان د حُسن
د امید او رڼاګانو
د خوبونو خنداګانو
د حسرت او هوسونو
د عدم په دریاب ډوب کړې
تش یې پاتې شي ژوندو ته تصویرونه
د زخمي زړونو د څړیکو په آیینو کې
کاشکې دا پاتې داغونه
تصویرونه او یادونه
لولپه دې ورسره وای
چې یې مخ ته کوندو بورو
مرګه نه وای بلې کړې
هر ماښام ډیوې د اوښکو.

✵ د خپل ګران ۱۱ کلن خوریی)عثمان(د مرګ پر مهال

غزل

ټولې خواوې د ژوندون څومره سپېرې دي
بیا هم هر سړي تاو کړي ترې پېرې دي

په دې نه یو چې څراغ دی او که شمه
بس رڼا ته مو خورې خپلې اېرې دي

دا ستا لویه کمزوري مظلومه دا ده
چې پر شونډو دې تراوسه لا ښېرې دي

که شکلونه دې د ظلم درنه هېر وي
زما د اوښکو په آیینو کې یې څېرې دي

که د غم د سمندر څپو کړې ستړی
پکې زما ټولې غزلې جزېرې دي

ګوري تل خپل ډبرین زړه ته "حسنه"
چې چړې یې د نظر داسې تېرې دي

غزل

لــه لمبــو راتاوکېدلــه، لــه ســره اور خــوره وره شــوه
د لوګي غوندې مې مينــه، لـور پــه لـور خوره وره شـوه

دا بــه ناسته وي چې چېرتـه، لکه ګل د رنګ جامو کې
زما د عشق لوخه خوشبو خو لکه شور خوره وره شـوه

اوس مــــنم دې اســــويليه ! زمــــا دوړه د غمونــــو
پــه آيينــه يــې د مغـرور زړه ستا پــه زور خوره وره شـوه

خبــر لــوخې خاموشــۍ مــې خــه موســکا بــه نخولــه
اوازه دې د راتلــو چــې کــور پــه کــور خــوره وره شــوه

په درونـد پنـد د پېغلتـوب يې د حيا اوربې درنې شوې
چې دا ستا غونـدې "حسنه" پـه مېخـور خوره وره شـوه

غزل

وارخطا شوې د لېمو په مشغولا کې
څه به حال وي؟ ستا د زړونو په درزا کې

کله کله یې محفل ته دا سې ورشم
لکه اوښکې د چا راشي په خندا کې

رنګ او نور خو سرنامې د دې کتاب دي
د ښکلا تفسیر یې پروت دی په اروا کې

له ژړا وروسته سلګۍ مې نورې څه وې؟
خو بس درد رخصت اخیست په لنډه سا کې

خیر که ستا له زړه چاودون نه راپېدا شوم
لکه بوی هسې دې خور شومه په خوا کې

ټوله ورځ زبېښنم شراب په شپه کې شونډې
لاس مې شپه ورځ وي په غاړه د مینا کې

دا د زړه سودا "حسنه" څه کم سود دی؟
نور څه غواړې؟ د دنیا په دې بیدیا کې

پـــــه خـــــالي زړه او پړســــــېدلي خېټــــــه
هــــومره يـــې پـــوه چـــې چـــل د غـــلا ځنګـــه وي

پـــــه معـــــاش بدمعاشـــــه تاتـــــه څـــــه پتـــــه ده
چـــــــې د نهـــــــر ماشـــــــوم ژړا ځنګـــــــه وي

يمـــــه شـــــاعر هنـــــر د مينـــــــې لـــــرم
پـــــه نـــــا آشـــــنا نظـــــر آشـــــنا بـــــه دې کـــــړم

اوس مـــــې خطـــــا پـــــه ټيټـــــو ســـــترګو نشـــــې
وار بـــــه دې راشـــــي وار خطـــــا بـــــه دې کـــــړم

غزل

مــا لكـــه ســره اوســپنه لمبــو تــه لپــه ونيــوه
اوس مــې چــې د ســرو اوښــكو اوبــو تــه لپــه ونيــوه

ببـل د هــر ســړي وو د دنيــا پــه غمكــده كــې ذوق
چــا د ســترگو اوښــكو چــا پيــالو تــه لپــه ونيــوه

خود بـه مـې خُمـار د بـې بـاكۍ نـاڅي پـه سترگو كـې
مــا د وخــت د څړيكــو پيمــانو تــه لپــه ونيــوه

بــس پــه دې تــو پير لــوړو تــه لاړو لــه ژورو نــه
دې زمــا الفــت مــا يــې ارزو تــه لپــه ونيــوه

چــا د ســوكالۍ لــه ميــو ډك ځــان تــه خمونــه كــړل
چــا يــې د مارغــه غونــدې قطــرو تــه لپــه ونيــوه

نــورو تنــده غــرو ســرابونو پســې منــډې كــړې
مـونږ د ژونـد پـه دښـته كـې پښـتو تـه لپـه ونيـوه

پـوه نـه شـوه اوبـه يـې لـه منگـي پكـې راتـويې كـړې
مــا يــې چــې د ســرو ســترگو كاســو تــه لپــه ونيــوه

چا راټوله کړې د گلمخیو اواره مینه؟
تا څنگه "حسنه" دې خوشبو ته لپه ونیوه

پرمختگ یې لا د خېټې هوس زیات کړ
هر نظام یې د ستم نوی هنر دی

هسې شکل او انداز یې بدل شوی
د بشر سره جوړه راغلی شر دی

غزل

راشه حال د زړه د پرهرونو درته ووایم
پټ به یې په ژبه د دردونو درته ووایم

تا که حال د زړه رانه پوښتی او خوله مې وچه وه
څه خو به د خوږ زړه په ټوپونو درته ووایم

څومره یې چې پالم هومره نورې غزونې کړي
کوم سوی داستان د ارمانونو درته ووایم

تا خو د ادا په ژبه خپل عشق ژبغړانده کړ
زه به خپل د شعر په تصویرونو درته ووایم

وي یکې تصویر د پرهرونو د هر چا د زړه
څه به دې "حسنه" د شعرونو درته ووایم

غزل

سترګې دې بیا راته هېندارې نه شوې
پېغلې جذبې پکې سینګارې نه شوې

په پخواني نظر دې ونه کتل
له زړه نه زړه ته جوړې لارې نه شوې

ستاسې هم ختم تهمتونه، نه شول
زمونږ لمنې هم داغدارې نه شوې

یواځې شعر او طبابت خو نه دی
نورې هم پاتې رانه چارې نه شوې

زړه مې هر څو که کړو بې باکه مینې
پښتنې سترګې مې سرشارې نه شوې

لاړې واپس ستا په بې غوره کتو
اوښکې مې سترګو کې ایسارې نه شوې

ټولې خبرې مې په زړه پاتې شوې
شونډې مچکو نه وزګارې نه شوې

لا يې زانګو کې زنګوم د مراندو
د زړګي څړيکې مې کرارې نه شوې

نن يې بې باکه ورکتلي نه دي
چې د "حسن" جذبې خُمارې نه شوې

✹

ګوره مې ستر ګو ته هم کله کله
هره خبره خو پر خوله نه کېږي

تش د "حسن" په وارخطا لفظونو
تلل د مينې خو د زړه نه کېږي

غزل

اور راکې مړ کړئ کور د شر خونه یم
د چا وطن یمه مجمر خونه یم

لا خو مې هسکه ده جنډه د شملې
نه ړ به یم لاس په ټټر خونه یم

غمه اخیر خو به دې کړمه چاره
تر څو به ژاړم سمندر خونه یم

هو ! له غربت به تر هېدلی ښکارم
خو ستمګره ترهګر خونه یم

درد خو به ژاړمه ظالمه د ځان
اخیر انسان یمه کمر خونه یم

تل کړم د زړه د تل وینا "حسنه"
شاعر سړی یم څه نوکر خونه یم

غزل

څرېکې مې زخم کې ټومبلې چاته نه ښکارېدم
زړه مې په وینو لمبولې چاته نه ښکارېدم

خور به په درد مې شو حجاب د دروغجنې موسکا
ما که په زړه چړې خوړلې چاته نه ښکارېدم

ستا خو پر مخ اوښکې راتلې ما د تنها کو غوندې
د زړه په غولي ګرځولې چاته نه ښکارېدم

تش په یادونو مې کلونه په ښادرد شپو کې
هیلې د وصل غولولې چاته نه ښکارېدم

چې لړ به هم شومه وزګار رېبارې څرېکې مې ستا
مراندو د زړه کې زنګولې چاته نه ښکارېدم

عمر مې ټول د سړد مهرۍ تر واورو لاندې د چا
کرلې هیلې که پاللې چاته نه ښکارېدم

دنیا ویده وه کړی شپه ما د ارمان په ځلې
شمې د اوښکو بلولې چاته نه ښکارېدم

د غريبۍ په ګرد کې پټ وم کنه ما "حسنه"
جذبې هر چا ته غوږولې چا ته نه ښکارېدم

پرې د څو غټانو ګرم دي جېبونه
دې چم چې په وګړو اوربلېږي

چې محل ته يې لمبې ونه رسېږي
ترهغه به په جونګړو اوربلېږي

د شعر اروا

زه کړم قلم د زړه له وینو نه ډک
د پرهرونو د کتاب پر پاڼه
پښیم په شعر کې د دردونو توري
هاغه پرهر ته ورکومه ژبه
چې یې وي ګونګې ربړېدلې څرېکې
په خوړین ټټر کې له مودو ایسارې
جوړ کړم د شعر له هر یو توري کنډول
راټولوم پکې خیرات د اوښکو
له ډبرینو زړونو تراشم آیینې
ورته ښکاره چې شي تخلیق د ښکلا
چې پکې ووینې تصویر د مولا
ګرځم د زړونو په آیینو کې کرم
د محبت د ملکوت سندرې
چې کړي سیقل د ترنم په ګوتو
ددې هېنداړو د نفرت زنګونه
داسې وزرې په شعور کې ټومبم
چې له حواسو نه اوچت والوځي
په خپل الوت کې کاینات راټول کړي
د کوه طور د نور زکات راټول کړي

شته چې زما په شاعرۍ پوهېږي
زما په دې بنده غوټۍ پوهېږي
د زړه په سترګو یې رنګونو ویني
د دې لاله د زړه داغونه ویني
خو ځینې شته چې مې د شعر هېنداره
سترګو ته ونیسي نظر یې یوسي
لېپې د ذهن یې کوچنۍ وي دومره
چې له دریابه مې د شعر د اروا
راوخلي دا یو څو د تورو څاڅکي
چې ته شاعر یې دا منو درسره
خو راته وایه چې مَېن په چا یې؟

غزل

په خولو د سوز و شرم لمبېدله ورو په ورو بیا
تر سهاره لکه شمه بلېدله ورو په ورو بیا

چې یې لمر په کنګلونو د تودې مینې راوخوت
یوه څړیکه مې په زړه کې بهېدله ورو په ورو بیا

ما هېنداري د نظر کې راپیدا نوي جوهر کړل
ستا د حسن حېرانې که زیاتېدله ورو په ورو بیا

زه فنا ستا په وجود کې لکه ستوری د سحر شوم
چې رڼا لکه د لمر دي خورېدله ورو په ورو بیا

الوتلې مې په روح کې څه وږمې وږمې خبرې
چې غوټۍ خوله یې "حسنه" غوړېدله ورو په ورو بیا

پړک

ژوندون څه وو؟
د فطرت په چاودو شونډو
د مرموزې خندا پړک وو
په غریب غوندې ماښام کې
په الوت لکه شرر وو

یا ځلا وه د سرو زرو
د شفق په سره امېل کې
یا کیسه د زړه چاودون وه
د غوټۍ په سره کوګل کې

یا څو څاڅکي وو د پرخې

پېغلوټو د ګلپاڼو
په ناز ځرک ته وو نیولي
د ورغویو په پیالو کې

سحر وا ړول په غاړه
د بهار په مېخانه کې
د زرین لمر په پیاله کې

نــــور يـــــې لــــه خپلـــــې حـــــافظې وباســـــه
د ځينـــــــو خلکـــــــو رقابـــــــت درســـــــره

نـــن کـــه حســـد درســـره کـــړي "حســـــنه"
خيـــر دی اخيـــر بـــه شـــي عـــادت درســـره

غزل

دومره مې ژر د زړه درزا ولې شوې
راسره مل لکه سودا ولې شوې

په نه راتلو دې خطا کار ګڼلم
چې لاس مې دروړ وار خطا ولې شوې

دا خو هېنداري وې زما د اوښکو
پکې ښکاره څېرې د تا ولې شوې

د تندر پړک دې کړو رسوا اسمانه
دومره بخیل په مونږ بېګاه ولې شوې

لا مې حواسو کې نغښتلی نه وې
زړه کې مې خور لکه اروا ولې شوې

راپسې بلې دې وې شمې اوښکې
چې درته راغلم په ژړا ولې شوې

په دې خبره مروره وې ته
په دې خبره راپخلا ولې شوې

ستا په گناه مې شپېلوي هډوکي
پښتونولۍ ! راته بلا ولې شوې

دا خو یو بیت وو د "حسن" د غزل
په نه خبره مې اشنا ولې شوې

زورور برخه د بل لکه حېوان خوري
انسانان لا یو او بل لکه کبان خوري

بې دانې چې لکه پلونه شي د ژرندې
بیا تهذیب کړي تماشه انسان، انسان خوري

غزل

پرهر وطن کې د دردونو کیسه چاته وکړم
تول لاله زار دی د داغونو کیسه چاته وکړم

په پښتو ژبه خو وینا بله ګناه ده دلته
زه په شرنګا د زنځیرونو کیسه چاته وکړم

څنګه یې وکړم او له چا نه یې تعبیر وپوښتم
هاغه د زړونو د ټوپونو کیسه چاته وکړم

دا د ټیټ سرو په نظام کې پرې څوک څه پوهېږي
په دار د ځوړندو سرونو کیسه چاته وکړم

ستا د یادونو په خوشبو د پردېس شپې تېروم
په دې خزان کې د ګلونو کیسه چاته وکړم

د شوکمارانو په ټولۍ کې رانه ورک شو څاروان
د لوټ کاروان د جرسونو کیسه چاته وکړم

دلته زما او ستا زګېروي تر غوږو چېرته رسي
وطنه! ستا د پرهرونو کیسه چاته وکړم

سپېره نصیب مې د بې دردو په مالت گرځوي
د درد په ژبه د زخمونو کیسه چاته وکړم

څوک دې "حسنه" اسویلی باد چې زغملی نشي
ستا د سینې د توپانونو کیسه چاته وکړم

یو شعر

نوره بس کړه شاعری څه ترې نه غواړې
اشنایان دې ټول "حسنه" رقیبان کړل

غزل

ټوله شپه دې انتظار وم ته رانه غلې
پروت په لار کې دې غبار وم ته رانه غلې

ما رسی ته ستا د لیچو غاړه راوړه
ستا د مینې سزا وار وم ته رانه غلې

ما وې: ته به مې په غېږ کې ترې راکوز کړې
څوړند ستا د خیال په دار وم ته رانه غلې

زلمیتوب مې کړې بیا وې غزونې
نن چې بیا زه ګناهګار وم ته رانه غلې

د لومړي دیدن په ځای کې درته ناست وم
بله شمه په مزار وم ته رانه غلې

په پرهر د انتظار کې چورلېدمه
په اوږو د څړیکو بار وم ته رانه غلې

د "حسن" د اسمانڅک تخیل ناوې
نن چې ټول خمار خمار وم ته رانه غلې

دا مې آيينې ته د اوبو وکتل؟
چې په ليدو يې گبنۍ واخيستم

رښيا ده مينه خوی د ميو لري
زه چې په تېر عمر مستۍ واخيستم

په لحد کې يې پراته مړي هم اوري
خو بس ستا تر استانې نه در رسېږي

د بگرام له جېلخانې وتلې کوکې
څنگه ستا تر گلخانې نه در رسېږي

غزل

خاموشي يې لا په شونډو انتظار کړ
شور د مينې يې په سترګو کې اظهار کړ

موږ رندان هم زړونه وينځو په شرابو
شيخ که لرې په اودس د مخ غبار کړ

نه مو ځان او نه مو خدای ته وخت پيدا کړ
بس ټول عمر مو غټانو ته بيګار کړ

په وعده مې د يوه مرګ سره وفا کړه
چې د هر ساعت له مرګه مې انکار کړ

ورانوي اوس پرې د خپلو پلونو نخښې
دې مقام ته يې چې تګ په کومه لار کړ

څه به ستا له دې مالګين چلند نه ژاړي
چې ازل "حسن" ته ژوند لکه انګار کړ

غزل

بیا یې په سرو شونډو د الفت لفظونه، نه راځي
رایې شي په زړه خو یې په خوله لوظونه، نه راځي

شاید چې مو تګ د ژوند له پښو نه غورځولي وي
اوس چې مې حجرو ته د لېمو خوبونه، نه راځي

څنګه ورته ورشي ته چې وایې ترې نه ځار به شم
زړه ته خو بې سته پښتانه غمونه، نه راځي

مه لېږه شاعره هر وخت ستړي اند ښنې پسې
ګوره په بلنه لکه خوب شعرونه، نه راځي

زما په سوي سوي اسوېلو یې جوړ سپېره شو مخ
هسې خو بې باده په آیینو ګردونه، نه راځي

شک مې شو پیدا په حقیقت ستاسې د عشق باندې
اوس چې دې "حسنه" په اشنا شکونه، نه راځي

غزل

خلک شول هوښيار دوی د دنيا لمن نيولې ده
زه شوم بوړبوکۍ ما د بيديا لمن نيولې ده

پورته دې کړه سر درنه يتيم ته درويزه غواړي
مشره ! د شهيد بابا اروا لمن نيولې ده

پوه شوم طريقت د غلامۍ هم سلسلې لري
ده د خپل بادار دوی د پاچا لمن نيولې ده

دا چې زمونږ د وينو سيند کې ځي د خپل هوس په لور
ډوب به شي دې خلکو د هوا لمن نيولې ده

څه مې وبروې اوس دا که جګ نه وي نو غوځ به دی
ما خو دې خپل سر ته لا پخوا لمن نيولې ده

مه سپړه "حسنه" د پښتون د جهالت تاريخ
اوس هم چا د پير چا د ملا لمن نيولې ده

غزل

وړي تـــرې نـــه قـــرار ورتـــه صـنم لمنـــه ويـــړه ده
زړه مــې ورتـــه بيـــا د خپـــل حـــرم لمنـــه ويـــړه ده

مـونږ نه خو د ژوند لاره کې لوټ شوي خندنۍ شپې
غـــواړي رانـــه څـــه چـــې راتـــه غـــم لمنـــه ويـــړه ده

تــه يــې چــې لا مــوړ لکــه وريـږئــې پــه ژړا نــه يــې
زه يــم چــې مــې اوس هــم لکــه يــم لمنـــه ويـــړه ده

مـونږ خـو يـې ستم زغـمـل پـه خپلـه لـوی ستم گـڼو
ځينـــو لا ظـــالم تـــه د کـــرم لمنـــه ويـــړه ده

نــه کــړي شــور جانانــه خوبــولي ارمانونــه مــې
بيـا مـې پـرې د سـرو اوښـکو د نـم لمنـه ويـړه ده

شـپه ده پرد ښـي ده خـو گلرنگـه تصـور کـې سـتا
سـترگو مـې سـتا رنـگ تـه د شـبنم لمنـه ويـړه ده

پرېـږده کـه دې حُسـن د غـرور لـه خويـه نـه اوړي
نيـــاز مـــې د الفـــت ورتـــه د زغـــم لمنـــه ويـــړه ده

څه وکړو "حسنه" که را اوري د ستم ږلۍ
مونږ هم ورته لاندې د قلم لمنه ویره ده

ویرې یې کړ شال د پېغلوب راباندې
چې د ځوانۍ د خوب زانګو کې زانګم

جوړ یې کړم ځوندۍ د الفت په ګوتو
کله رباب کله تسپو کې زانګم

غزل

نور مه پوښته په منډه ترې حالونه د زړګي
لړ پرې یې وده چې کم یې شي ټوپونه د زړګي

حیران یم چې به څه کړي په اوږو مې پرښتې
شمېري به مې ګناه که پرهرونه د زړګي

راځه ورته ډاډه که هر څو وینې پکې ډنډ دي
ولاړ مې دي لا یاره د ټوالونه د زړګي

بس وړم یې په تنها کو د تودو وینو نکریزې
پرد بس یم چاته وسپړم زخمونه د زړګي

چې نه دې ګرېوان چاک دی نه دې سر ببر دی
څوک څه وینې "حسنه" ستا چاکونه د زړګي

غزل

زړه کې مې مېلمه د عشق د غم شه چېرته ځې رانه
څو شېبې په دې حجره کې تم شه چېرته ځې رانه

ستا چې د احساس په وچ ډګر څرېکې راوتو کې
زما د غريو نيوليو سترګو نم شه چېرته ځې رانه

پورته ترې خپسې کړه په ساز د مستانه خندا
مراندو ته د زړه مې زير و بم شه چېرته ځې رانه

نشم تلى بې څرېکو د دې ژوند په پرهرونو کې
وړاندې لکه غم مې يو قدم شه چېرته ځې رانه

راشه لکه پرخه يې په وړانګو کې د رتولې کړه
نن مې د ويرژلو اوښکو زغم شه چېرته ځې رانه

ډېرې به لا ليکو د "حسن" د زړه چاودون کيسې
زه به شم هنر ته مې قلم شه چېرته ځې رانه

غزل

بیا د اشنا مې مېلمنې دي سترګې
نن مې چې بیا بلې ډېوې دي سترګې

ما خېژولې یې اسمان د عشق ته
لکه سپوږمۍ چې درپسې دي سترګې

څنګه راټول دي پکې حُسن کړمه
دې سمندر ته خو کاسې دي سترګې

راشه چې ډوبه دې تقوا کړم پکې
په مستانه خُمار مې سرې دي سترګې

ته مو پر اوښکو تبه خړې نه شې
زمونږ په غمونو کې پخې دي سترګې

په دې شلېدلو جامو مه تېر وځه
یو به غریب خو مو مړې دي سترګې

"حسنه" دومره وچکالي خو نه ده
شونډې که وچې دي لندې دي سترګې

یو شعر

شـــعر چـــې شـــي ریښـــتینی بـــې هنـــره شـــي
زه پـــه دې ـــر هنـــر پکـــې رښـــتیا وایـــم

پښتونه !

یـــوه لـــه پاســـه پـــرې شـــیندل لار کـــې گلونـــه
دتـــا د مـــرگ تـــه چـــې راتلـــل پـــردي پوځونـــه

بـــل وهـــل چـــې پـــه څپلیـــو درتـــه ټـــول ژونـــد
ووهـــل یـــې ســـتا پـــه ســـر هاغـــه مېخونـــه

غزل

حضور ته دې په رپ کې د ښو ځم و راځم
یو خوب د سودایي شم په شپو ځم و راځم

هر څو مې که په برخه څو ګړۍ یې وي په غېږ کې
ساحل ته دې د حُسن په څپو ځم و راځم

راستون له بې دردۍ دې شم چې درمې ولې غریو
بس او ښکه پښتنه شم په لېمو ځم و راځم

بدل که مې وي شکل خو همېش دغې دنیا ته
هم دې فطرت سره له زمانو ځم و راځم

مشعل چې د تاریخ مې دی په لاس کې نن نیولی
سبا ته د پرون په پلوشو ځم و راځم

وهمه که "حسنه" له دنیا سره ډغرې
یو چاته په جرګو خو د سلګو ځم و راځم

غزل

شرم وي خولې وي لېوني زړونه صبرېږي نه
عشق د شمعې اور شي په اوبو باندې مړ کېږي نه

لاس چې پر خوله آیینه را تېر شي لا ځلا وکړي
چا وی: چې پر عشق یې د حیا پرده ماتېږي نه

ستا د خولې یاري لکه اوبه په ګرمي والوځي
زما عشق د غوړو غوندې خوټېږي خو وچېږي نه

پاتې وي پښتون که مې هر څومره شي رڼا فکر
څانګې غزونې کړي له بوټي نه بیلېږي نه

څه وکړم که شوې رانه پرې ستا لېمې لندې غوندې
بحر د جذبو مې د زړه لپه کې ځايېږي نه

ډېر مو که درانه غرونه د غم په سر اخیستي دي
خوی لري د وربځو ځي روان دي پاتې کېږي نه

پرېږده طبابت د کوم ملنګ لمنه ونیسه
درد د عشق "حسنه" په دوا باندې رغېږي نه

لکه مارغان او لکه مستې ښپې
زمونږ نشیب وي د فراز لپاره

زمونږ سرونه چاته خم مه ګڼه
مونږ یې چې ټیټ کړو د پرواز لپاره

راپیدا که زړه چاودون ستا
زما وجود لکه خوشبو کړ

ستا پیغام یې په فضا کې
هرې خوا ته په ښپو کړ

غزل

که مې زېړ رنګ د ضرورت نخښه ده
ستا موسکۍ خوله د سخاوت نخښه ده

چاره د پېښو به څوک څنګه وکړي؟
هره یوه دلته د قیامت نخښه ده

ما وې: د خولې په سوال مې پټه خوله شوې
وې: خاموشي د اجازت نخښه ده

په ټیټو سترګو دې خوابدی نه یم
دا په پښتو کې د الفت نخښه ده

پالمه دین د پښتونوالي سره
هم مې ایمان هم مې غیرت نخښه ده

"حسنه" سپک لوښی کړنګا ډېره کړي
ستا خاموشي ستا د عزت نخښه ده

غزل

مــونږه پښــتانه یــو مینــې هــم کــوو د غــلا غونــدې
مــونږ چــې کــړل خــواږه دا ثوابونــه د ګنــا غونــدې

بل څه کمال نه غواړي سیاست زمونږ په خاوره کې
دروغ به داسې وایې چې ښکاره شي د رښتیا غوندې

څــه وشــو کــه دم رانــه ظــالم بېلتــون ابســتلی دی
ګرځــې مــې ســتا مینــه پــه رګــو کــې د اروا غونــدې

زور یــې چــې تمــام شــي د ارمــان د بړبــوکۍ پکــې
ویــړه مــې د زړه ورتــه لمــن کــړه د بیــدیا غونــدې

څوک به ښکلي پوه کړي چې د خولې ورکړه دی داسې شي
ځان او بل پرې دواړه شي خوشحاله د خندا غوندې

هلــه راڅرګنــده د ملــت د زوال نخښــه شــي
پټ چې حقیقت د خوف په ګرد شي د معما غوندې

څــومره ژر رالنــدې فاصــلې د اجنبیــت کانــدي
یــو د چــا کاتــه پــه سترګو کــې اشنا غونــدې

کم دي چې پوهېږي د "حسن" د شعر په اند و واند
مه يې تعبير غواړه له هر چا نه د رويا غوندې

✵

افسانې ته د دردونو مې عنوان شو
وو مېلمه د زړه حجره کې خو ميزبان شو

بيا ځواب د لېوني زړه راته ګران وو
له انکار نه چې اقرار راته اسان شو

غزل

ستا پښتني مينې ته پېغور نه شوم
ولو پړ د مه مات شومه خو خور نه شوم

جام لکه د ګل يمه هر تږي ته
تش له رنګ و بوی نه شوم نسکور نه شوم

مړ لکه حباب به شم که لوخ شومه
زه پښتون خو مات د چا په زور نه شوم

چيغې يې د څړيکو زما تر خوله وځي
ستا د زړه پرهر ته که ټکور نه شوم

څه که له ګلپاڼو نه تراشم غزل
خور لکه خوشبو خو ستا په لور نه شوم

تا که د ملالو سترګو تور نه کړم
شکر دی چې ستا پر لمن تور نه شوم

تا څنګه کابل کې پيالې پورته کړې
زه چې په لندن کې هم مېخور نه شوم

یو مې ووړ "حسنه" ترې د زړه قرار
څه که یې پر شونډو باندې شور نه شوم

✸

چېرته مې تنده د وطن ماته کړم
جنګ رانه دم د زندګۍ خوړلی

د ژبورو شملو کابل
اوس د سرکوزو خاموشۍ خوړلی

غزل

لاړل لحد ته د کفن په تمه
وو چې زمونږ د ځنکدن په تمه

مینځم په اوښکو له ښو ګردونه
بیا شو ماښام د دروغجن په تمه

کړې مو ډالۍ د پرهرونو جامې
هر یو ازغي ته د ګلشن په تمه

هم به شمیري د خپل غربت غمونه
هم به ګڼي شپې د وطن په تمه

دا د نظام د ناروغۍ نخښه ده
غریب چې ژوند کړي د شتمن په تمه

خدایه مرۍ یې له سلګو ډکه کړې
څوک چې دي زمونږ د ځنکدن په تمه

څوک به د یار څوک به د خوب غېږ کې وي
څوک به لا ناست وي د "حسن" په تمه

يو شعر

رنځور ذهن کې افلاس د اند پښنو وي
خو افراط د اند پښنو هم لېونتوب دی

زمونږ به روژه د پردېسي وي په زړه
د بختورو به اختر وي په کور

د چا به خوله کې خندا نه ځايېږي
د ځينو ځينو به محشر وي په کور

جنازه د شهید زوی وه

زمونږ په کلي غوړېدلی
نوی نوی وو ځوړ منی
سپینې واورې یې له ځمکې ټولولې
لکه نوی تنکی ځوان چې
سپین پلو له پېغلې اخلي

د پستو ورېمو ځپې وې
د (سلیم) د ځوانۍ شپې وې
د واده خوږې شېبې یې
ته وا شاتو کې راشنې وې
چې په لپه کې د اوښکو
ده وه غوښتې له مولا نه
په هاغه غېږ کې یې شپې وې
ترې چاپېره پلوشې وې
یوه ورځ په درمنده کې
د ځوانانو مستانې وو
د ډولچیانو سره ځنګ ته

يو څو چټ ژنې ولاړ وو
يو يو لاس يې وو غوړونو ته نيولى
د ځوانۍ له شوره ډکې
په ډېر سوز يې غرنۍ سندرې ويلې
دى هم سپين څادر په کوت کې
د اتڼ په ننداره وو

يو ناڅاپه غږ د شوبلو
فضا ټوله کړه خيرنه
د سندرو اروا ګانې
د وحشت خپسو يوړې
لکه وريځې چې په ورو ورو
د لوړ غره شاته راخېږي
هسې ناست په سر د شوبلو
د پوځيانو خړ سرونه
د کنډو تر شا ښکاره شول

په څپليو کې راتلې د زنځيرونو
ورو په ورو شوې راڅرګندې ټولې شوبلې

هلته لرې يو دهقان وو
بېل په مټ کشت ته روان وو

قوماندان قومانده ورکړه
چې راتاو کړئ دا کم عقله
څو عسکر پسې راکوز شول
په کونداغ د کلکوف يې
په ملا تات کړ لکه لښته

لاس او پښو نه يې راونيو
په زانګو يې قوماندان ته ورګوزار کړ
قوماندان ورته په خېټه کې بوټ کېښود
ترې يې وپوښتل په قهر
چې مو چېرته دي ساتلي
ګوډاګيان د امپرياليزم

له ګردونو او له اوښکو
د دهقان سترګو کې جوړ شو منډ د ختو

په خوارۍ يې کړې ورپورته سر لښکر ته
وې: صاحبه معافي غواړم
شي بدله دې پر ګل ستا سې خبره
خو پرې نه وه رسېدمه
په ساده ټکو کې يو ځل
که يې بيا راته تکرار کړې
قوماندان په لوړ غږ نوم د)سليم(واخيست

د خولې لاړې يې پرمخ د دهقان توی شوې
په دې منځ کې څوک له شانه
قوماندان ته ورپه غوږ شو
چې)سليم(مولاس ته راغلی
په يو ټانک کې مو تړلی

دې سره شوبلې شوې ټولې
د چاونۍ په لور کتار شوې

د)سليم(په سپېره برخه
د زندان کوټه قلفي شوه
د مېرمن له سترگو لرې
ترې نه تاو پل څرخي شوه
غم د هجر يې په زړه کې
ارمانونه کونجلک کړل

د دوران څرخ څرخېدلو
د څرخي د پله زندان کې
د پنځو کالو واټن يې ووهلو
يوه ورځ په دې موده کې
يو د کلي مشر راغی
د سليم پلار يې خبر کړو
چې ستا زوی دی شهيد شوی

په اینگور دې رحم وکړه
دا بل زوی ته په نکاح کړه

ددې مشر دا خبره
د پلار مات زړه ومنله
د ډولۍ نوم یې پرې کېښود
جنازه د شهید زوی یې
د بل زوی مخې ته کېښوه

دوه کلونه چې نور تېر شول
د)سلیم(تقدیر په بله دډه واوښت
له زندانه شو راخوشی
د خوښۍ اوښکې یې تویې کړې

ټپي زړه ته یې ورپه شا کړ
پنډ د هیلو او دردونو
د امید او حسرتونو
د خپل کور په لور روان شو

د راتگ یې اوازه شوه
په ټول چم باندې درنه شوه
چې خبر یې له راتگ شو
په ټول کور یې زلزله شوه
تښتېده ځمکه له پښو نه

له هر زړه پورته لمبه شوه

په ماتم د کور ورګډ شو
مور او پلار ترې غېږې تاو کړې
دده تمه وه په زړه کې
چې هر لوري ته نظر کړي
هر کلی به یې موسکا کړي
خو ویرژلې ټول بورجل وو
ژړاګانې ترې نه تاو دی پکې ناست وو
پلار یې تم کړ په انګړ کې

ده کړ څار د هاغو سترګو
چې باور یې وو په زړه کې
چې په غېږ کې د نظر به
ترینه وځنډي دردونه
خو نن وریت هغه نظر وو
په لېمو کې د مېرمن یې

له کړکۍ یې اوربدلې
د هغې د سلګو څړیکې
مور یې مخ ته اچولې
په وار وار غبرګې څپیړې
د پلار سرو اوښکو یې لارې
سپینه ږیره کې وې جوړې

مور یې پلار ته ږیرې ونیو
چې دې زوی شو زاره چاودی
بس خبر یې کړه له غمه

د پلار چیغو یې اوروا خیست
ټول وطن یې په سر واخیست
یو یو ټکی یې انګار شو

په غوږونو کې د زوی یې
کړل ورتوی لکه نغرې کې
شوې له زوی نه یې تیاره کې سترګې ورکې
بار پر سر یې ټول جهان شو

د پلار اوښکې یې کړې پاکې
وې: چې پلاره ژړا بس کړه
د څرخې زندان له قیده
که خپل خوار ژوندون ازاد کړم
مرګ خو شته دی بابا جانه
زه به خپله ورته ورشم
په خپل رحم به مې خلاص کړې
له سزا ددې زندان نه.

✻

ستا د ثڼو هر یو خم ته به یې خم وو
خو دا سر یې پر اوږو د پښتانه دی

هسې سترګې یې دنیا کړلې هوښیارې
کنه زړه خو د "حسن" لا دېوانه دی

غزل

زما هره ارزو یې د نظر په غېږ کې پرېوته
ستړې قافله وه د رهبر په غېږ کې پرېوته

ما ترې نه څو ځله د الفت پیښې راټولې کړې
هر ځل به مې بیا لکه شرر په غېږ کې پرېوته

څه وشو زاهده چې پر ما باندې راړنګه شوه
ډکه صراحي وه د ساغر په غېږ کې پرېوته

ما پر دغو اوښکو ستا خاطر کله دروند کړی دی؟
دا خو وه ویاله د سمندر په غېږ کې پرېوته

هسکه د قومونو په کتار کې وه تر ټولو نه
غاړه د پښتون چې د خنجر په غېږ کې پرېوته

خلاصه مې کړکۍ چې د موسکا ورته "حسنه" کړه
بیا مې نابېره لکه لمر په غېږ کې پرېوته

غزل

اسویلی مې چې بیا شال د گلبدن وړي
دا څپې د نسیم عطر د گلشن وړي

ستا د شونډو په مچکو به رسوا شم
چې بې پامه خوري انار داغ په لمن وړي

په دا څه شو که لښکر وي د پسونو
چې سالار یې وي زمری خوب د دښمن وړي

چې پر خپلو پښو یې نه وي روان کړی
په سیلۍ به د حالاتو خپل وطن وړي

چې په خوله کې یې نغمې لکه شپېلۍ وي
له مارانو خلکو زړونه زهرجن وړي

د پښتون په قربانۍ گڼه شوی چور دی
څوک یې غوښې تښتوي څوک یې څرمن وړي

د پردي وطن بادونو کې به مړ وي
خدایږده کوم لور ته به خاورې د "حسن" وړي

یو شوق د دیدن خو بې علمي له دین نه
بل رنځ د حرص او ناپوهي د پښتون

په هر یو دور کې دښمن د پښتون
په دې وسله کړي تباهي د پښتون

چې تڼاکو يې قدم په لرزه نه کړو
دا مېخونه مې وهل د زړه په تلو

زلفې هیلې دې په اوښکو که درنې وي
راشه وايې چوه زما د زړه په ولو